

inspektørens Side været gjort gældende, at det var Overdrivelser for ikke at sige fuldkomne Urigtigheder, der vare fremførte, men naar det saa kom til en Undersøgelse ved Domstolene, en Undersøgelse foretaget af Mænd, som vare særlig kvalificerede til at lede saadanne Undersøgelser, og alle bleve afhørte, viste det sig, at jeg ikke alene havde Ret, at der ikke alene var Tale om de Afstraffelser, jeg havde talt om, men at Afstraffelserne vare langt værre. Jeg har tidligere staaet for Skud og for værre Skud, end det ærede Medlem har affyret. Jeg erindrer om Flakkebjerg-Sagen, hvor der fra en meget højstaaende Mands Side i dette Ting blev rettet et meget stærkt Angreb i de stærkeste Udtryk mod mig for den Uvederhæftighed, jeg skulde have udvist, og nu er der ikke en eneste af dem, der den Gang forsvarede disse Forhold, som drister sig til at gøre det mere. Der har været talt meget her i Aften om denne udmærkede Mand, Etatsraad Hoff. Jeg var for et Par Aar siden sammen med Etatsraad Hoff ude paa Ebberødgaard. Der var en aandssvag ung Mand — William Olsen, tror jeg han hed —, som blev krydsforhørt af Hr. Hoff, og som erklærede, at han derude var bleven bunden til en Bænk og tildelt 25 Slag Spanskrør af — Møllerup. Den tidligere Forstander Carl Møller har erklæret, at det var en utilgivelig Forsyndelse at handle saadan mod den Dreng. Her er i denne Sag ganske alvorlige Forhold til Stede.

Naar det ærede Medlem taler om, at nu har Møllerup Permission, saa siger jeg, at hvis denne Mand kommer ind i dansk offentlig Børneforsorg igen, er han med til at fremkalde den stærkeste Uro. Og naar han skriver i sin Skrivelse til det ærede Medlem, at siden han frattraadte og jeg rettede min Kritik, ere 4 Drengene komne i Forbedringshuset, saa spørger jeg: Hvor mange Drengene ere, siden jeg fremsatte min Kritik, komne i Forbedringshuset, takket være den elendige Opdragelse paa Bøgildgaard? Jeg er ikke den, som først har angrebet Bøgildgaard her i Tinget; det var det ærede Medlem, der sad som Repræsentant for Silkeborg-Kredsen (Jacob Christensen), og Møllerup er greben Gang efter Gang i Urigtigheder, og jeg stempler i alt Fald indtil videre, indtil der har fundet en virkelig klar Undersøgelse Sted af Forholdene dernede, Møllerup som en hildet Mand til at udtale sig i denne Sag.

Moltesen: Jeg har ikke her villet forsvare Bøgildgaard; jeg har ikke gjort

andet end fremdrage et andet Vidne end det Vidne, som det ærede Medlem støtter sig paa, og som er arresteret for Tyveri. Jeg har overfor dette Vidne fremdraget Forstander Møllerups Skrivelse; han er dog Part i Sagen. Denne Fremfærd har han to Vidner paa. Jeg har talt med Overværge raadets Formand, der har givet en Erklæring, som jeg forstaar er i samme Retning. Maa jeg blot fremhæve dette; jeg har ikke forsvaret Bøgildgaard, ikke paa nogen Maade.

Sabroe: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Nej, det ærede Medlem faa senere Ordet. Men jeg maa dog ogsaa om denne Ting sige, at denne Sag er rejst i Anledning af et Ændringsforslag om en Byningsforanstaltning ved Bøgildgaard. Naar Udtalelserne skulle omfatte hele Virksomheden ved Bøgildgaard, ja, hele Børnehjemsvirksomheden her i Landet, burde Sagen have været gjort til Genstand for en særlig Forespørgsel og Bemærkning, derom kunne ikke knyttes til det foreliggende Ændringsforslag.

Rode: Den højtærede Justitsminister har nogle Gange under sin Omtale af Sundhedsstyrelsens Forhold ogsaa berørt Københavns Kommunalbestyrelse og forskellige Begivenheder henhørende derunder, som jeg har noget Kendskab til, og som jeg derfor gerne vil gøre en Bemærkning om. Den højtærede Justitsminister fandt i Danmarks under sin Gennemgang af Anklagen fra „Hospitalstidende“ Lejlighed til at rette et Stød mod Dermatologernes Kreds. Med den Fremstilling, han gav af Københavns Kommunes Forhold til Dermatologernes Kreds, var mangelfuld. Den højtærede Justitsminister skildrede det saaledes, som om Dermatologerne overfor Københavns Kommune i det hele taget havde stille saadanne Fordringer og Krav, at de var blevne pure afviste, idet Borgmesteren med en fast Haand havde slaaet dem til Side ud fra den Anskuelse, at da det var Københavns Kommunalbestyrelse, der skulde betale Afgifterne ved Kønsløgevirkomheder, burde det ogsaa være Københavns Kommune, der skulde bestemme, paa hvilke Maade Borgerne skulde betjenes i saa Henseende. Men den højtærede Justitsministers Referat var her lidet udtømmende; det er